

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

ÚS 701/2016-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, Čajakova 5, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 136/2010, za účasti Okresného súdu Košice II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ], na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 136/2010 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 136/2010 konal bez zbytočných prietahov.

3. [REDACTED], priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Košice II povinný uhradiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť [REDACTED] [REDACTED], trovy konania v sume 363,79 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Danice Holováčovej, Čajakova 5, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátkou JUDr. Danicou Holováčovou, Čajakova 5, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 136/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti, ako i z vyžiadaného spisu ústavný súd zistil, že sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného je účastníkom napadnutého konania o zaplatenie sumy 666,03 € s príslušenstvom z titulu neuhradenia kúpnej ceny dodaného tovaru.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Okresný súd Košice II vo veci vydal platobný rozkaz, sp. zn.: 33 Rob/112/2010 zo dňa 10. 06. 2010, voči ktorému podal odporca odpor zo dňa 24. 06. 2010, doručený súdu dňa 25. 06. 2010.

Vo veci bolo vytýčených niekoľko pojednávanií, a to na deň 14. 02. 2011, ktoré bolo odročené z dôvodu PN konajúceho sudcu, na deň 30. 05. 2011, ktoré bolo upovedomením zo dňa 01. 06. 2011 odročené z dôvodu PN konajúceho sudcu, na deň 19. 09. 2011, ktoré sa uskutočnilo, avšak bolo odročené bez prejednávania veci, na deň 16. 11. 2011, ktoré sa uskutočnilo a zatiaľ posledné pojednávanie bolo vytýčené na deň 10. 02. 2016, t. j. po viac ako 4 rokoch od posledného termínu pojednávania. Toto pojednávanie však bolo taktiež odročené z dôvodu PN konajúceho sudcu.

Sťažovateľ má za to, že namietaným postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn.: 38Cb/136/2010 došlo k zbytočným prietahom..., a to napriek tomu, že sa v danom prípade jedná o vec právne nenáročnú.“

Sťažovateľ na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti žiada, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikáže okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, prizná mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 6 000 € a úhradu trov právneho zastupovania v konaní v sume 363,79 €.

Požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje sťažovateľ takto:

„Sťažovateľ považuje za primerané, aby mu v tejto veci bolo priznané finančné zadosťučinenie, pretože doba, ktorá uplynula od podania návrhu až doposiaľ, je neprimerane dlhá a ničím neospravedliteľná a v konaní okresného súdu dochádza k prietahom, ktoré spôsobujú právnu neistotu sťažovateľa ako účastníka konania.

Pokiaľ ide o kritériá primeranosti finančného zadosťučinenia, poukazuje sťažovateľ na dĺžku nečinnosti okresného súdu, nulový podiel sťažovateľa na prietahoch v konaní, neexistenciu osobitnej zložitosti veci. Okolnosti konkrétneho prípadu teda vôbec neodôvodňujú vznik prietahov a tieto sú výlučne dôsledkom nečinnosti súdu bez akejkoľvek vonkajšej príčiny.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti má sťažovateľ za to, že mu patrí primerané finančné zadosťučinenie. Za primeranú považuje sumu vo výške 6.000 €.“

Pred predbežným prerokovaním veci sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprV 493/2016 z 27. júla 2016, ktorého obsahom je okrem iného tento prehľad relevantných procesných úkonov vo veci:

«- dňa 7. 5. 2010 doručená súdu žaloba proti sťažovateľovi o zaplatenie 666,029 Eur s prísl., konanie vedené pod sp. zn. 33 Rob 112/2010,

- výzvou zo dňa 14. 5. 2010, ktorá bola doručená žalobcovi 17. 5. 2010, súd vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku.

- dňa 9. 6. 2010 na účet súdu zaplatený súdny poplatok,

- dňa 10. 6. 2010 vydal súd platobný rozkaz,

- dňa 25. 6. 2010 bol súdu doručený odpor žalovaného proti platobnému rozkazu,

- uznesením zo dňa 13. 7. 2010 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podaný odpor, výzva zo dňa 13. 7. 2010 bol žalobca vyzvaný na vyjadrenie k odporu,

- dňa 13. 7. 2010 vyzvaná právna zástupkyňa žalovaného na predloženie plnej moci,

- podaním doručeným súdu dňa 10. 8. 2010 sa žalobca vyjadril k odporu žalovaného,

- dňa 11. 8. 2010 bol spis prevedený zákonnému sudcovi, konanie vedené pod sp. zn.

38 Cb/136/2010, ...

- dňa 19. 10. 2010 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného,

- dňa 14. 12. 2010 nariadený termín pojednávania na deň 14. 2. 2011,

- pred pojednávaním dňa 14. 2. 2011 doručená súdu žiadosť právnej zástupkyne žalovaného o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie termínu pojednávania s tým, že trvá na svojej osobnej účasti,

- dňa 14. 2. 2011 oznámené účastníkom konania, že pojednávanie vytýčené na 14. 2. 2011 je odročené na 30. 5. 2011 z dôvodu práceneschopnosti konajúceho sudcu,

- dňa 17. 3. 2014 (správne má byť „2011“, pozn.) oznámené účastníkom konania, že pojednávanie vytýčené na 19. 3. 2014 (správne má byť „2011“, pozn.) je odročené na 16. 6. 2014 (správne má byť „2011“, pozn.) z dôvodu práceneschopnosti konajúceho sudcu,

- dňa 27. 5. 2011 doručená súdu žiadosť o odročenie pojednávania zo strany právnej zástupkyne žalovaného pre kolíziu termínov pojednávania s tým, že trvá na svojej osobnej účasti,

- pojednávanie dňa 30. 5. 2011 odročené na 19. 9. 2011 z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu,

- dňa 16. 9. 2011 doručená súdu žiadosť o odročenie pojednávania zo strany právnej zástupkyne žalovaného pre kolíziu termínu pojednávania s tým, že trvá na svojej osobnej účasti,

- pojednávanie dňa 19. 9. 2011 odročené na 16. 11. 2011 na základe žiadosti právnej zástupkyne žalovaného,

- pojednávanie dňa 16. 11. 2011 na vykonanom dokazovaní odročené na neurčito s uložením povinnosti právnej zástupkyne žalovaného zabezpečiť účasť konateľky žalovaného a stranu žalovaného,

- dňa 28. 11. 2011 predložené požadované doklady zo strany žalovaného,

- dňa 11. 10. 2012 spis predložený na rozhodnutie a pojednávanie inému zákonnému sudcovi ...

- dňa 2. 11. 2012 spis opätovne pridelený do senátu 38 Cb po ukončení práceneschopnosti zákonného sudcu ...

- dňa 26. 11. 2015 nariadený termín pojednávania na 10. 2. 2016,

- dňa 8. 2. 2016 oznámenie účastníkom konania, že pojednávanie dňa 10. 2. 2016 je pre práceneschopnosť zákonného sudcu odročená,

- dňa 2. 3. 2016 oznámené súdu postúpenie pohľadávky zo strany žalobcu,

- dňa 4. 4. 2016 spis pridelený na prejednanie a rozhodnutie inému zákonnému sudcovi v zmysle Opatrenia predsedu súdu č. 8/2016,

- dňa 10. 5. 2016 vydané uznesenie o zmene účastníka konania,

- vo veci zákonný sudca nariadil pojednávanie na 7. 11. 2016.

S poukazom na vyššie uvedenú chronológiu vykonaných úkonov možno konštatovať, že vo veci došlo k obdobiám nečinnosti, nerozhodnutie vo veci je však dané aj objektívne, zrušovaním nariadených pojednávanií z dôvodov na strane zákonného sudcu (práceneschopnosť), ale hlavne z dôvodov na strane žalovaného.

Podľa môjho názoru v tomto prípade je daná zodpovednosť aj sťažovateľa za nerozhodnutie vo veci, pretože samotný sťažovateľ požiadal o odročenie pojednávania dňa 14. 2. 2011, dňa 27. 5. 2011, dňa 16. 9. 2011, s tým, že trvá na svojej osobnej účasti. V tejto súvislosti uvádzam, že vzhľadom na konanie sťažovateľa a sumu uplatňovanú

v konaní mi nie je zrejmé odôvodnenie požadovanej sumy primeraného finančného zadosťučinenia.»

Ústavný súd zistil, že v prípise popísaný priebeh napadnutého konania zodpovedá obsahu spisu, a preto ho považoval za relevantný podklad pre rozhodovanie o sťažnosti.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 701/2016 z 22. septembra 2016 ju prijal na ďalšie konanie v rozsahu označených práv, ktorých porušenie namieta.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby prípadne doplnil predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. I SprV 703/2016 z 24. októbra 2016 oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, a zotrval na svojom predchádzajúcom vyjadrení k sťažnosti.

Následne ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. I SprV 493/2016 z 27. júla 2016 a sp. zn. I SprV 703/2016 z 24. októbra 2016 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 7. novembra 2016 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 136/2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ako aj z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o peňažnom plnení z obchodnoprávneho vzťahu je bežnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, a ani okolnosti daného prípadu neodôvodňujú záver o právnej alebo faktickej zložitosti veci.

Ústavný súd prihliadol aj na predmet konania pred všeobecným súdom a jeho význam pre sťažovateľa, ktorý nepredstavuje z podnikateľského hľadiska významnú sumu (666,03 €).

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu zistil, že sťažovateľ čiastočne prispel k predĺženiu predmetného konania, keďže okresným súdom nariadené pojednávania boli opakovane odročované alebo zrušené aj z dôvodov na strane sťažovateľa a jeho právnej zástupkyne (celkom štyri pojednávania, z toho tri pre kolíziu termínov pojednávania právnej zástupkyne sťažovateľa a jedno pojednávanie pre neúčast' štatutárneho zástupcu sťažovateľa, pozn.).

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou

všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z popísaného priebehu súdneho konania vyplýva, že k významnému predĺženiu napadnutého konania dochádzalo v dôsledku opakovanej neprítomnosti zákonného sudcu z dôvodu jeho práceneschopnosti (celkom boli z tohto dôvodu zrušené štyri pojednávania, pozn.). Za rozhodujúcu pre posúdenie zlučiteľnosti postupu okresného súdu v napadnutom konaní so základnými právami, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, ústavný súd považuje tú skutočnosť, že v období od pojednávania uskutočneného 16. novembra 2011 do 10. mája 2016 (keď bolo vydané uznesenie o pripustení zmeny žalobcu, pozn.) nebol okresným súdom vykonaný žiaden procesný úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej. Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že v tomto období (trvajúcim 4 a pol roka, pozn.) došlo len k prideleniu spisu inému zákonnému sudcovi a následne jeho vráteniu pôvodnému zákonnému sudcovi a tiež k nariadeniu termínu pojednávania, ktoré sa ale neuskutočnilo pre práceneschopnosť sudcu.

Ústavný súd preto s prihliadnutím na celkovú doterajšiu dĺžku konania a zistené obdobie neospravedliteľnej nečinnosti okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 136/2010 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 6 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Významnou súčasťou zadostučinenia sťažovateľa je už samotné deklarovanie porušenia jeho práv, ako aj vyslovený príkaz na konanie v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov. Napriek tomu ústavný súd považoval za žiaduce rozhodnúť aj o priznaní

finančného zadosťučinenia, a to predovšetkým vzhľadom na doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku napadnutého konania, ako aj dĺžku obdobia neospravedliteľnej nečinnosti okresného súdu. Na základe uvedeného ústavný súd, zohľadňujúc predmet napadnutého konania, v ktorom sa žalobca domáha, aby mu sťažovateľ vyplatil sumu *666,03 € s prísl.*, a tiež správanie sťažovateľa ako žalovaného v napadnutom v konaní, ktorý taktiež prispel k jeho predĺženiu, dospel k záveru, že priznanie finančného zadosťučinenia v sume 500 € bude primerané konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci (bod 3 výroku tohto nálezu).

V.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ si v sťažnosti uplatnil nárok na úhradu trov konania v sume 363,79 € za dva úkony právnej služby vrátane dane z pridanej hodnoty.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 € (za dva úkony v roku 2016).

Úhradu priznal za dva uplatnené úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Tarifná odmena za každý úkon vykonaný v roku 2016 predstavuje sumu 143 €, čo spolu činí 286 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za dva úkony v sume 8,58 €,

čo spolu predstavuje sumu 303,16 €. Právna zástupkyňa sťažovateľa preukázala osvedčením o registrácii pre daň, že je platiteľkou dane z pridanej hodnoty, preto ústavný súd zvýšil priznanú úhradu trov konania o túto daň v súlade s § 18 ods. 3 vyhlášky. Ústavný súd priznal sťažovateľovi nárok na úhradu trov konania v uplatnenom rozsahu, t. j. 363,79 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2016